

Obituari

Don Ventura Viladecans

Ahir matí tingué fatal desenllaç, sempre dolorós, la malaltia que de molt temps ençà tenia sepultat al clos de la llar al qui fôu metge granollerí molt estimat, don Ventura Viladecans i Piñell.

El senyor Viladecans, a qui tots els vells granollerins anomenaven familiarment amb el nom de «Senyor Ventureta», nasqué l'any 1852, de manera que, en morir, comptava 75 anys.

Hereu d'altre metge del mateix cognom que fôu el seu pare, el senyor Viladecans exercí des de molt jove la seva carrera en nostra ciutat, i sempre i en totes ocasions la seva humanitària missió oferí tots els caires d'un sacerdot. El seu nom ha estat dit tot temps amb gran veneració, molt particularment en les llars més humils, on el bon metge, estudiós i intel·ligent, posava en joc tot el seu saber per a suplir massa sovint la manca de recursos d'aquelles famílies que a ell es confiaven en hores d'afflicció i de sofrença.

Era de tracte eixut, però els qui ja en la nostra infantesa l'havíem conegut, l'estimavem de debò, puix que a través d'aquell posat aspre, tothom podia endevinar-hi el bategar d'un cor generós i un esperit sensible a totes les dolors humanes. La seva presència vora del llit d'un malalt, portava a aquest el consol i la confiança, sovint perduda en el delirar de la malaltia.

Dedicat a l'exercici de la Medicina general, tal com tots els metges de viles i petites ciutats, el senyor Viladecans, però, s'havia singularitzat en el ram de tocològia, el qual havia estudiat preferentment, el què li permeté, durant els molts anys de la seva professió, mostrar-se excel·lent deixeble del Dr. Mascaró, intervenint en molts parts anormals i demostrar aquesta seva especialització en profit de les famílies granollerines, que tenien en ell justificada confiança.

Home d'idees liberals, sempre havia mostrat la seva simpatia pels elements més avançats en les lluites polítiques locals i havia ocupat el càrrec de conseller del nostre Ajuntament amb la filiació de liberal.

En donar compte del traspàs d'aquest qui fôu bon granollerí i un home de cor bondadós que sapigué exercir la seva carrera sense la preocupació del lucre, ens associem al dol que tothom sentirà, a Granollers, per la seva pèrdua, i tractem als seus familiars, en particular al metge senyor Ramentol i la seva esposa, senyora Arrufat, afillats seus, el testimoni de la nostra més sincera condolença.

Antò Peró i Miralles

Dimarts d'aquesta setmana ha mort aquest nostre vell conveí i amic, més conegut a Granollers, i a tota la comarca també, per «Ton de la Pipa».

Antò Peró fôu altre temps músic popularíssim a tot el Vallès. Durant molts anys, anà, amb els nostres músics, a tots els pobles en festa, i a tot arreu es féu conèixer pels seus acudits i pel seu tarannà, xiroi i alegre. D'ell se'n conten «cent i una», i a ell són atribuïdes un sens fi de facècies, que els músics van racontant-se i en les quals destaca el bon humor d'aquest vilatà, amb qui podríem dir que desapareix tota una època. En Peró era un d'aquells homes, alegres i liberals, als qui tot era motiu de platxeri. Tothora feia un, si es tractava de fer una brenada i sempre era amatent a la tabola. El viure d'avui — amb el seu dinamisme, — fa escassos aquests homes pels qui el treball era motiu de divertiment i no de sofrença, com ho és per a molts.

Antò Peró no era fill de Granollers; però aquí s'havia nacionalitzat (?) i aquí es trobava com el peix a l'aigua. El seu tarannà s'avenia perfectament amb el tarannà dels vilatans, amb els qui convisqueu d'ençà de l'any 80. Molts es creuen que era fill de Solsona, i no és així. En Ton nasqué a Barcelona, com altres sis o set germans d'ell, i a Solsona, on es traslladaren els seus pares, nasqueren altres germans, fins a tretze. Aprengué de música a l'escolania de Montserrat, i en temps de la darrera guerra carlina vingué al Vallès; era voluntari del batalló d'En Masó, i anà a Sant Celoni. Allí es

casà, i allí començà la seva popularitat tocant amb «Els Paleros». Cap allà l'any 80 vingué a Granollers, i aquí formà part de totes les orquestres d'aquells temps. Tocà amb els Mines i amb La Vallesana (més coneguda amb el renom d'*Els Petits*), anà amb Els Agustins i l'hem vist retratat amb els fundadors de La Catalana. Ell tocava el violí; més ben dit, el violí era l'instrument que havia après de tocar; però, com tot bon músic, cap altre instrument li era ben esquerp, i així tots l'havíem conegut més com professor de contrabaix.

Era un intuïtiu. Ningú no li havia ensenyat regles de composició i harmonia, i, no obstant, tenia gran facilitat per a compondre música. En quants pobles no havia tret del compromís als seus companys, improvisant un ballable, o una marxa de processó, o altra música semblant, de poca volada! En compensació d'aquesta superioritat, que tots li reconeixien, els seus companys havien de cuidar-se de carregar i de vetllar pel contrabaix. Ell no volia tractes amb el beneït de cada poble que tragina el gròs instrument d'ací d'allà.

Home de conviccions molt avançades, recordem que en aquella època, diguem-ne de la flamarada, quan fôu bastit l'edifici de La Unió Liberal, va compondre la música per a una fantasia teatral de circumstàncies, original d'Esteve Garrell, que duia per títol: «Granularia, o el triunfo de la Libertad».

Ara feia anys que havia deixat la seva professió i vivia al redós de la família, a la qual estimava de debò. Era un bon home i un amic excel·lent. Tingué debilitats? I bé, qui és que pot dir que n'està lliure? En l'hora de la seva mort, estem certs que ningú no en podrà contar més que aquelles facècies d'home xiroi que li donaren tanta popularitat com l'enorme pipa que mai no es treia de la boca, i els seus fills i els qui el conegueren, recordaran la seva bonhomia, que resplandia en tot ell i en molts moments el transfigurava com un infant.

Reposi en pau aquest vilatà amb el qual sembla desaparèixer una època de la vida local nostrada, cada dia més diferent. I rebi la seva família, molt particularment el seu hereu, nostre bon amic Antò, l'expressió del nostre condol.

Talonaris per la Rifa de Nadal
Encarregu'ls a l'Impremta Garrell

Casa Pous

MOBLES

Granollers
35, Carrer de Clavé, 35

L'establiment més ben assortit de Granollers i sa comarca
El que pot competir amb avantatge amb els grans magatzems de Barcelona
Assortit en articles de Viatge i per a Regals
Preus mai vistos